

Klettaklifursvæði á Íslandi

Valshamar, Hnefi, Skinnhúfuklettur og Hnappavellir

Snævarr Guðmundsson og Björn Baldursson

tóku saman

Hér á árum áður var klettaklifur sá hluti fjallamenskunnar sem gott þótti að kunna einhver skil á, svona þegar í harðbakkann sló. Eldri félagar Ísalp muna eflaust enn þá daga þegar klettaklifur var sagt illmögulegt að stunda héraendis vegna þess hve bergið í fjöllum væri lélegt. Í þá tíð réðu ríkjum hinar svokölluðu hifa/slaka æfingar, klettaklifuræfingar sem snertu klettaklifur minnst. Það, að klifra eingöngu í klettum, þekktist ekki svo klifuræfingarnar fóru meira í bjargsig en góðu hófi gegndi. Annað sem stóð klifrinu fyrir þrifum var hve óaðgengilegt það var, m.a. skortur á klifursvæðum sem helst voru álitin finnast í fjöllum, en ekki þótti góður siður að klifra neðan snélinu.

Síðar, þegar áhugasamir klifrarar fóru að leita klifurstaða og góðra kletta; fundust mörg hæf svæði á láglandi, í öllum landshornum. Klifrað hefur verið á slíkum svæðum, allt frá 1978, þó að fyrstu árin hefðu nú á dögum varla talist sportklettaklifur. Helstu kostirnir við hamra sem ekki eru í fjallendi eru hlýrra veðurfar og að auðveldari aðkoma leyfir fleiri klifurstundir en áður.

Seinna meir beindist klifrið svo í þann farveg sem einkennt hefur það erlendis. Þar er ekki nauðsynlegt að halda til fjalla heldur duga hamrar og klettur, hvar sem þeir finnast. Eftir 1980 fór klettaklifur að verða sérhæfðara og

upp úr því leit fyrsta raunverulega klifursvæðið, í Stardalshnúk, dagsins ljós. Leiðarvísir um það svæði gaf Íslenski alpaklúbburinn út árið 1986.

Flest klifursvæðin, sem nú eru vinsælust, eru ekki í fjallendi heldur í hömrum og klettaborgum á láglandi. Um nokkur þeirra fjalla eftirfarandi leiðarvísar. Þau eru Valshamar í Eilífisdal, Hnefi í Esju, Skinnhúfuklettur í Vatnsdal og þeirra stærsta, Hnappavallahamrar í Öræfum. Einnig er stiklað á öðrum svæðum sem klifrað er á. Lesefni um sportklettaklifur á Íslandi er fyrst og fremst að finna í ársritum Íslenska Alpklúbbsins en þar er greint frá öllu því nýjasta sem gerist í þessari íþrótt.

Inngangur

Klettaklifur hefur á níunda áratugnum tekið stórstígunum framförum hér heima, aðallega vegna þess að þá fóru klifrarar fyrst að einbeita sér að berginu. Þróun sportsins hefur verið örari en nokkurrar annarrar greinar, sem telst til fjallamennsku, einungis vegna þess hve aðgengilegt það er. Að auki bættist svo æfingaaðstaða, þegar farið var að reisa innanhúsveggi. Árangurinn af því samanlögðu má greinilega sjá á því að nú er klettaklifur hér á Íslandi margfalt betra en fyrr þekktist. Einu öðru er einnig hægt að þakka framfarirnar en það eru boltar. Með tryggingarboltunum jukust möguleikarnir til að klifra erfiðar en fyrr. Sú útvíkkun

á sjóndeildarhringnum hefur sennilegast verið klifrinu til meiri framdráttar en nokkuð annað, að frátöldum fyrrgreindum ástæðum. Boltun leiða er hins vegar alltaf í stöðugri endurskoðun klifrara og það er langt í frá að allsstaðar leyfist að bolta.

Leiðir sem hafa verið boltaðar tilheyra ákveðnum svæðum en á öðrum er þeim haldið frá. Með að skapa þá hefð, sem nú þegar er vel á veg komin, verður líklegast best að halda ofnotkun bolta í skefjum. Þáttur klettaklifrara verður samt ætíð mikilvægastur, það er að vera vakandi yfir því hvar og hverjir eru að bolta.

Þó að berglög, í íslenskum fjöllum séu yfirleitt laus og illa fallin til klifurs þá finnast hér og þar berghleifar og innskot úr föstu og traustu bergi. Slíkar bergtegundir myndast oft á miklu dýpi í jarðskorpunni og finnast víða á láglandi, þar sem mikið hefur rofið ofan af. Íslenska bergið er ólíkt holóttum kalksteini Evrópu en er afar víðfelldið á sinn hátt. Tala ég eflaust fyrir munn flestra þeirra, sem hafa stundað klifur erlendis, að bergið og aðstæður til klifurs hér heima, séu talsvert frábrugðnari en þar þekkest, öðruvísi en alls ekki síðri.

Í nágrenni Reykjavíkur er klifrað í tveim slíkum innskotum en reyndar eru möguleikarnir umfram það talsverðir. Þau sportklifursvæði sem á síðustu árum hafa notið einhverra vinsælda má sjá á yfirlitskortinu á bls 21. Á þeim hefur leiðum í styttri kantinum fjölgað sérstaklega, bæði auðveldum og erfiðum en fyrst og fremst fjölbreytilegum. Erfiðleikar leiða eru frá 3. gráðu og teygjast upp í 5.13. Á Vestur- og Norðurlandi er einnig um nokkra staði að velja og enn er svipað uppi á teningnum ef farið er með suðurströnd landsins.

Kosturinn við þessa dreifingu klifursvæða, frá sjónarhorni klettaklifrars, felst fyrst og fremst í auknum líkum á ákjósanlegu veðri, einhvers staðar, enda veðurfarið helsti óvinurinn. Gallinn er aftur á móti sá hve kostnaðarsöm iðkunin verður. Klifrarar bera þó harm sinn í hljóði og reyna frekar að nýta þá daga sem gefast.

Sportklettaklifur er framkvæmt í tvenns konar leiðum, þ.e. leiðum sem tryggðar eru með hnetum og öðru slíku og svo í boltuðum leiðum. Boltaðar leiðir eru almennt á sléttum flötum þar sem ekki er hægt að setja inn hnetur. Bríkur og gómahöld eru algeng í slíkum leiðum. Leiðir sem tryggðar eru með hnetum fylgja að jafnaði sprungum en þó þekkest að nýta sprungurnar til trygginga en klifra utan þeirra.

Eðli klettaklifurs

Í sportklettaklifri skiptir túlkun á aðferð við að yfirvinna leið miklu og fylgja þarf nokkrum sanngjörnum leikreglum. Hver einstök klifurleið er þraut sem klifrarinn ætlar sér að vinna á. Þrautin mótast af hæð bergsins og bratta, stærð hand- og fótfasta, fjarlægð milli þeirra og þar af leiðandi hvernig komast má upp á þeim. Meginmarkmiðið er að leysa þrautina á eigin kröftum, í einni atrennu, án þess að tryggingar séu notaðar til stuðnings. Þá fyrst hefur leiðin verið klifin. Í mjög erfiðum leiðum æfa menn þær oft áður en atrenna tekst og notast þá stundum við ofanvað. Er klifrarinn þá tryggður í línunni ofan frá toppi leiðarinnar. Þar sem mjög er mismunandi hvernig klifrarar bera sig að, þá er klifurstíllinn skilgreindur. Það er betri stíll að geta gengið að leið og klifrað hana í fyrstu atrennu en að æfa hana í ofanvað.

Eftirfarandi skilgreiningar voru birtar í Ársriti Ísalp árið 1989: *Fyrirvaralaust* (enska: On sight); telst besti stíllinn, þá er leiðin leidd falllaust, án fyrirfram upplýsinga um lykilhöld/hreyfingar, æfinga í ofanvað eða öðru slíku. *Hvellur* (e: Flash); er næst besti stíllinn. Þá er leiðin leidd falllaust án æfingar í ofanvað eða öðru en upplýsingar um leiðina til staðar, t.d. um lykilhluta hennar. Þess má geta að Frakkar skýra „a vue“ sem hina sömu yfir báðar ofantaldar skilgreiningar. *Rauðpunktur* (þýska: Rotpunkt); er fyrir falllausa leiðslu en eftir að hún hefur verið æfð að einhverju marki. Leið telst ekki klifruð fyrr en þessum áfanga er náð. *Hanghundur*, eru aðrar aðferðir (upp)nefndar og eiga við þegar menn hvíla sig í tryggingum eða detta nokkrum sinnum í sömu atrennunni en halda áfram upp leiðina. Um fleiri skilgreiningar er að ræða en þarflaust er að telja það upp hér.

Notkun leiðarvísisins

Eftirfarandi leiðarvísar eru nokkuð frábrugðnir gamla Stardalsleiðarvísinum og standast frekar samanburð við erlenda leiðarvísa. Á ófínu máli heitir það að stæla. Í þetta sinn eru notaðar teikningar en ekki ljósmyndir. Þannig er einfaldara að koma gagnlegum upplýsingum fyrir, og á það sérstaklega við um hvar boltar og aðrar fastar tryggingar eru staðsettar. Á teikningunum er uppgæfið hvar leið liggur en hvers eðlis hún er, er klifrarsins að meta. Leiðum er ekki gerð nákvæmari skil en það, og er öðrum staðfræðilegum lýsingum komið til skila við nafn eða númer þeirra. Ef

einhverra sérstakra athugasemda þurfa við er sagt frá þeim í inngangsköflum svæða eða við-eigandi leiðum. Sá háttur er viðhafður á erlend-um klettaklifursvæðum og er það klifraranna að glíma við bergið án annarrar hjálpar.

Í inngangsköflum kemur fram aðkoma að svæði, hæð bergsins og raunar allt það sem máli skiptir. Sérstaklega ber að taka það fram að öllum er skylt að bera virðingu fyrir umhverfinu og ferðast um án þess að spilla gróðri og öðru viðkvæmu. Á það að sjálfsögðu við hvar sem farið er um. Sem betur fer eru flestir íslenskir klifrarar sannir náttúruunnendur og líta vanvirðingu við umhverfi sitt illu auga.

Leiðarvísar

Þau sportklifursvæði sem eitthvað hefur verið klifrað á eru dreifð víðs vegar um landið. Á Íslandskortinu sést hvar þau eru staðsett. Þau eru eins ólík og þau eru mörg því þrátt fyrir að bergið sé í eðli sínu líkt þá ber hver staður sín sérkenni. Mismunandi er hvort svæði hafi leiðir, einungis tryggðar á hefðbundinn hátt eða með boltum, eða jafnvel hvoru tveggja. Hér eru einungis leiðarvísar frá fjórum svæðum en hér á eftir er getið lítillega um hin. Vonandi munu leiðarvísar um þau koma síðar. Leiðir eru táknáðar með brotnum línunum og tákn í þeim eru eftirfarandi: Erfiðleikagráða er við númer leiðar og miðast við leiðslu í einni atrennu. Boltar eða fastar tryggingar í tiltekinni leið. Endi leiðar þar sem sigið er niður úr bolta.

Leirvogsgil

Í brún Leirvogsgils, ekki fjarri bænum Norður-Gröf undir Kistufelli, er lágt klettabelti með nokkrum stuttum leiðum. Kletturinn er vestan við ána og snýr austur svo best er að klifra þar fyrrihluta dags meðan sólin vermir. Bergið er hæst um 7 m. Erfiðleikar leiðanna eru á bilinu 5.9–5.12 og eru sumar þeirra boltaðar. Til að komast að klettunum er ekið af þjóðvegi 1., Vesturlandsvegi langleiðina að Norður-Gröf. Klettarnir sjást ekki en eru skammt frá þar sem styst er af veginum að giliinu.

Stardalshnúkur

Sjá leiðarvísi nr 21.

Þingvellir

Einna lengst hefur verið klifrað í Hvannagjá en einnig í Almagnagjá. Þó að klifursvæðið sé elst svæða hérlendis þá hefur það einhvern veginn aldrei notið almennilegra vinsælda. Ástæð-

ur fyrir því eru margvíslegar, þ.á m. mikill fjöldi fólks sem er í öðrum erindagjörðum en að klifra. Á Þingvöllum eru erfiðleikar leiða allt að 5.11. Hæð klettanna á Þingvöllum er um 10–40m og tryggt er með hnetum. Bannað að bolta.

Búahamrar

Leiðarvísir um Búahamra í Esju birtist í Ársriti Ísalp 1985. Í honum eru ísleiðir í hávegum hafðar en þó nokkuð vatn hefur runnið til sjávar síðan hann var ritaður. Á síðustu árum hefur fjölgað klettaklifurleiðum, eru tvær nú þegar til staðar sem boltaðar hafa verið og fleiri í undirbúningi. Bergið er víðast hvar laust í sér og varasamt. Áhugavert svæði þrátt fyrir það.

Þyrril

Sjá leiðarvísi ÍSALP nr 24.

Gerðuberg

Gerðuberg í Eyjahreppi er svæði fyrir sprungufíkla. Þar er og verður ekki boltað því fyrir utan gnótt sprungna er staðurinn friðaður. Leiðir eru þó nokkrar, allar stuttar (um 7–12m) en margar mjög góðar. Erfiðleikar eru frá 5.3–5.11. Góð tilbreyting frá sprunguklifri í Stardal.

Þorgeirsfellshyrna

Þorgeirsfellshyrna, í Staðarsveit á Snæfellsnesi, er hér talin með þó varla sé hún sögð sportklettaklifursvæði. Þar eru nú tvær langar leiðir, 6–8 spannis, erfiðast 5.8. Bergið er gabbró en þó nokkuð gróið og talsvert er um fugl í því á vorin. Þó nokkrir möguleikar á fleiri leiðum.

Vaðalfjöll

Enn eru ekki nógu margar leiðir til að gera leiðarvísi um Vaðalfjöll en möguleikarnir eru miklir. Þær leiðir sem eru til staðar eru frekar léttar, á bilinu 5.4–5.7 og tvær til þrjár spannis. Hægt að gera mjög margar leiðir á því bili. Hamrarnir, sem eru allt að 100m háir, ná sjaldnast lóðréttu.

Vaðalfjöll eru forn gigtappi og bergið stuðlað. Allstaðar hægt að tryggja með hnetum nema að vestan en þar slútir berginu skemmtilega. Frá Bjarkarlundi er fær jeppaslóði upp undir fjöllin en árla vors þarf að ganga alla leið og tekur það um eina og hálfu klukkustund úr Þorskafirði.

Munkaþverárgil

Í Eyjafirði, nokkuð fyrir sunnan Akureyri, er Munkaþverárgil það svæði sem mest hefur verið

klifrað í. Um gilið er fánlegur leiðarvísir sem reyndar er nokkuð kominn til ára sinna. Þar eru leiðir um 10–12m háar og erfiðleikar á bilinu 5.3–5.12. Er bæði um að ræða boltadar leiðir og hinar sem tryggðar eru með hnetum. Þeir sem ekki hafa enn komið að Munkaþverárgili en ætla þangað er ráðlagt að hafa landakort til að komast á staðinn. Þegar þangað kemur er hins vegar ekki hægt að fara á mis við klettana, því þeir eru í giliinu neðan við brúna, sem ekið er að.

Pöstin

Stórskemmtilegt svæði sunnan undir Eyjafjöllum. Hamrarnir blasa við af þjóðvegi 1 og er stuttur krókur þaðan. Leiðarvísir af svæðinu er í vinnslu. Leiðir í Pöstum eru frá 10–25m langar og erfiðleikar á bilinu 5.3–5.11+. Nokkrar þeirra eru boltadar en flestar eru tryggðar á hnetum.

Fallastakkanöf

Fallastakkanöf í Borgarhafnarfjalli er eitt magnaðasta klifursvæði á Íslandi. Bergið er um 100 m hátt stuðlabergsnef en einungis eru tvær leiðir enn um að ræða og báðar fremur erfiðar. Tryggt með hnetum. Frá þjóðvegi 1 er um 30 mínútna gangur upp að klettinum. Sjá leiðarlýsingu í Ársriti Ísalp 1988.

Vestrahorn

Kambhorn er helsta klifurlendið og þar er hægt að klifra um 300m langar leiðir. Miklir möguleikar eru fyrir hendi en enn sem komið er hafa eingöngu verið klifnar leiðir sem tryggðar eru með hnetum. Sjá leiðarlýsingu í Ársriti Ísalp 1988.

Valshamar

Valshamar í Eilífsdal er lítill klettastapi í vesturhlíðum Þörnýjartinds. Þar hefur verið klifrað síðan 1978 en árið 1987 litu fyrstu boltuðu leiðirnar dagsins ljós. Eru það fyrstu klifurleiðirnar á Íslandi sem voru boltadar. Valshamar er trúlegast mest nýttur allra klifursvæða og þar er hægt að klifra bæði tæknilega erfiðar, vel boltadar leiðir og svo auðveldari leiðir tryggðar með hefðbundnum aðferðum. Bergið er 15–20m hátt en nær sjaldnast lóðréttu. Og eitt sem ekki má gleyma. Sökum þess hve hamarinn er lítill liggja klifurleiðir mjög þétt. Nýttast sumir boltanna undir fleira en eina leið, t.d. geta tvær klifurleiðir byrjað í sömu boltaröð en skiljast svo eftir annan eða þriðja bolta. Einnig getur leið

verið klifruð vinstra megin við boltaröð og önnur hægra megin. Þessi leiðarvísir hefur áður verið birtur í fréttabréfi Ísalp en er hér endurgerður að viðbættum nýjum viðfangsefnum.

Hnefi

Norðan Tíðaskarðs í Kjós er fjallið Hnefi. Um miðja vegu í fjallshlíðinni, sem snýr í norðvestur, er heillegt klettabelti þar sem klifraðar hafa verið 5 leiðir. Þær eru allar boltadar og eru sigakkeri til staðar. Hæð bergsins er um 15m og eru leiðirnar ágæt tilbreyting frá Valshamri og Stardal. Bílum er hægt að leggja utan þjóðvegur 1 þar undir en um 20 mín. tekur að ganga upp að klettabeltinu. Þær byrja flestar undir þaki og eru erfiðleikar á bilinu 5.8–5.11d. Besti tími er seinni hluti dags en sólar gætir seint á berginu.

Skinnhúfuklettur

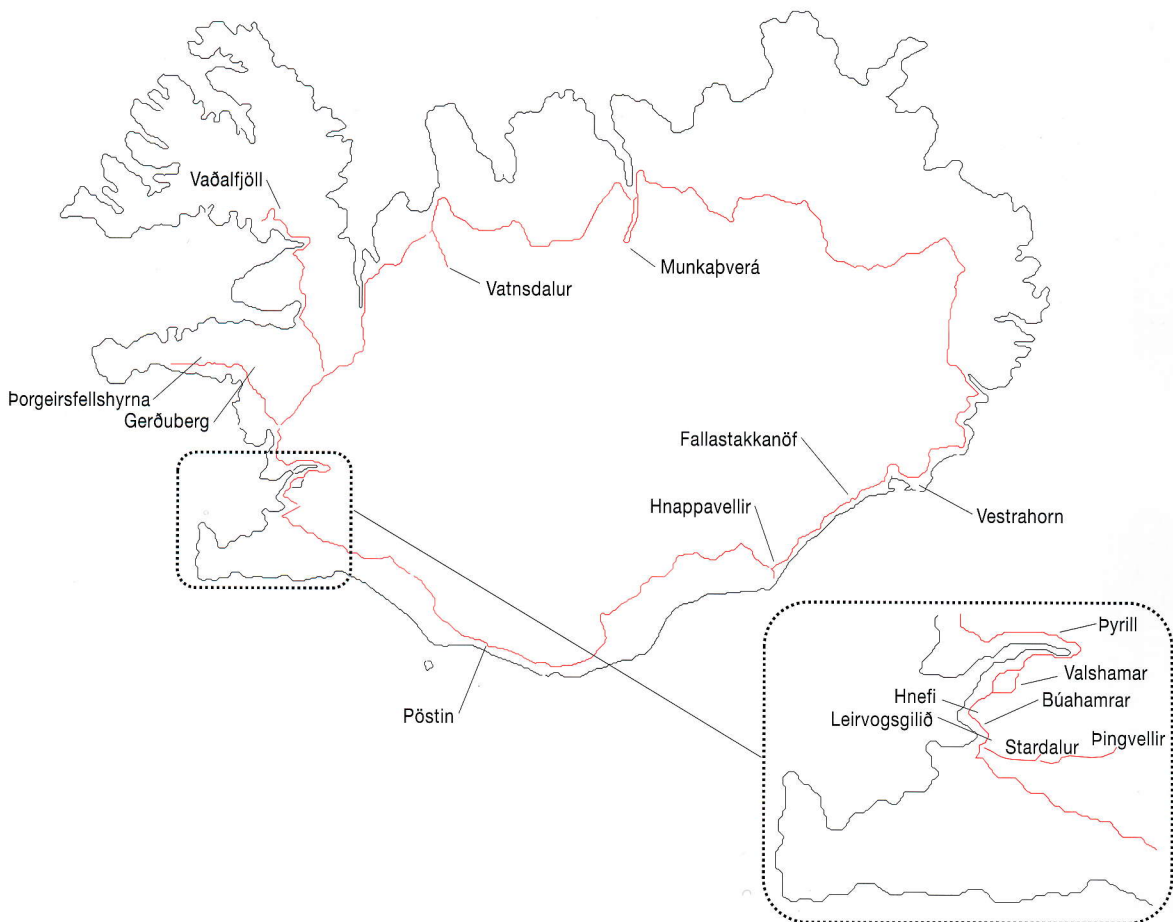
Skinnhúfukletta í Vatnsdal uppgötvuðu klettaklifrarar fyrir tilviljun, vorið 1989. Sagan segir frá félagi í Ísalp, góðkunningja nokkrum, sem tókst að draga allan klifurkjarna klúbbsins norður í Vatnsdal eftir að hafa séð ljósmyndir þaðan. Að hans sögn, risu þar glæsi-legustu stuðlabergsþil norðan Stardals og margfalt hærri. Lofað var meiriháttar klifri og stórkostlegu umhverfi. Allur hópurinn geystist af stað, til þess eins að komast að því að hamraþilin, sem reyndar eru afskaplega falleg, eru með öllu óhæf til klifurs. Til allrar lukku og félaganum til lífs fannst örlítill sárabót, Skinnhúfuklettur, sem þrátt fyrir allt er eitt athyglisverðasta klifursvæðið.

Bergið er ólíkt öðru sem enn hefur fundist og svo sprungulítið að þar er einungis hægt að klifra boltadar leiðir. Þær eru flestar tæknilega erfiðar en jafnframt einhverjar bestu klettaklifurleiðirnar hérlendis. Svólitíð sárt fyrir fingurna. Af þjóðvegi 1 er ekið inn í Vatnsdal, austan Vatnsdalsár, og suður fyrir bæinn Hvamm. Blasir hamrabeltið við og tekur aðeins um 4–5 mínútur að ganga að því.

Hnappavallahamrar

Eitt besta klifursvæði á Íslandi og þótt víðar væri leitað. Er einnig orðið stærsti sportklifurstaðurinn enda möguleikarnir miklir. Aðkoma og allar aðstæður eru með því besta sem hér finnst. Tjaldstæði er neðan undir hömrnunum og í framtíðinni stendur til að reisa þar kamar og setja upp bord og bekkir, klifurum til handa.

Hnappavallahamrar eru hluti af löngu klettabelti sem nær frá Fagurhólsmýri, að Salt-

höfða, og austur úr að Hnappavöllum. Fyrst var klifrað á þessu svæði árið 1986, þá vestan Salt- höfða en síðar var því hætt, þegar vitnaðist um að klettabeltið þar og við Salthöfða væri friðað. Færðu klifrarar sig austur á Hnappavallahamra en leyfi ábúenda fékkst fyrir að klifra þar. Fyrst var farið að gera leiðir þar upp úr 1989 og í dag eru um 70 leiðir sem hægt er að klifra. Erfiðleikar þeirra eru á bilinu 5.3–5.13. Svæðin sem klifrað er á eru öll austan Salthöfða og mun svo verða í framtíðinni. Er með öllu bannað að bolta leiðir vestar en komið er. Það kemur ekki að sök því að svo miklir möguleikar eru fyrir hendi að tæpast verður lokið við það á næstu árum. Ekki hafa verið klifnar margar leiðir vestan við þessi svæði. Að sjálfsögðu má klifra og gera leiðir sem hægt er að tryggja á hefðbundinn hátt og er það víða hægt. Ein erfiðasta leiðin á svæðinu er reyndar vestan Salt-

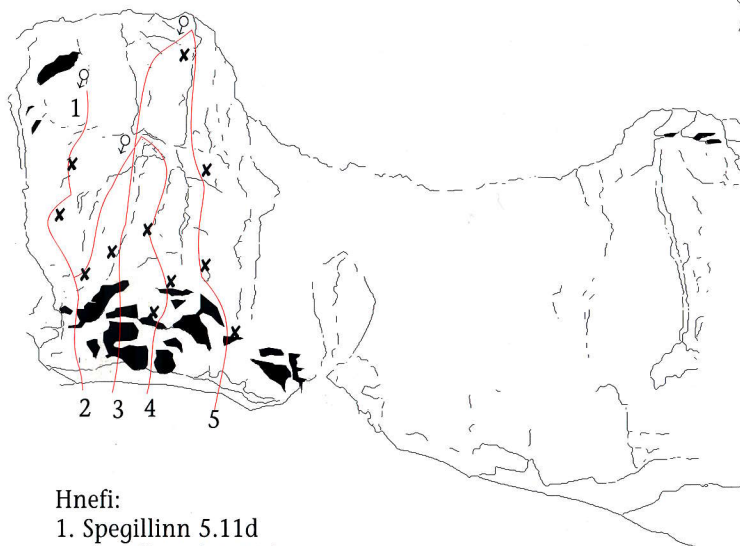
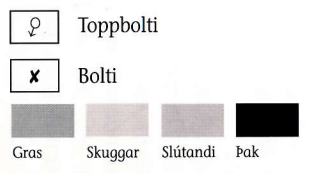
höfða en hún var boltuð áður en vitnaðist um friðun svæðisins. Annað sem benda má á er Loddudrangur, og er auðveld leið upp á hann gráðuð 5.4. Þess má geta að hann var fyrst klifinn á síðustu öld.

Til að nálgast Hnappavallahamra er ekið af Þjóðvegi 1 nánast beint suður af bænum Hnappavöllum. Ekið er suður fyrir Hádegishamar og svo til vesturs að Miðskjöli, eins og sjá má á bls 24. Þar við austurhorn klettanna er tjaldsvæðið sem félagar Ísalp hafa yfirleitt notað.

Hafa verður hugfast að þarna er klifrað með leyfi ábúenda að Hnappavöllum en þeir vilja fylgjast með hverjir eru á þessum slóðum. Því verður að koma þar við og fá leyfi fyrir dvöl þar. Hamrarnir eru frá 10–25m háir og frá tjaldstæðinu er um 0–10 mínútur að helstu leiðum.

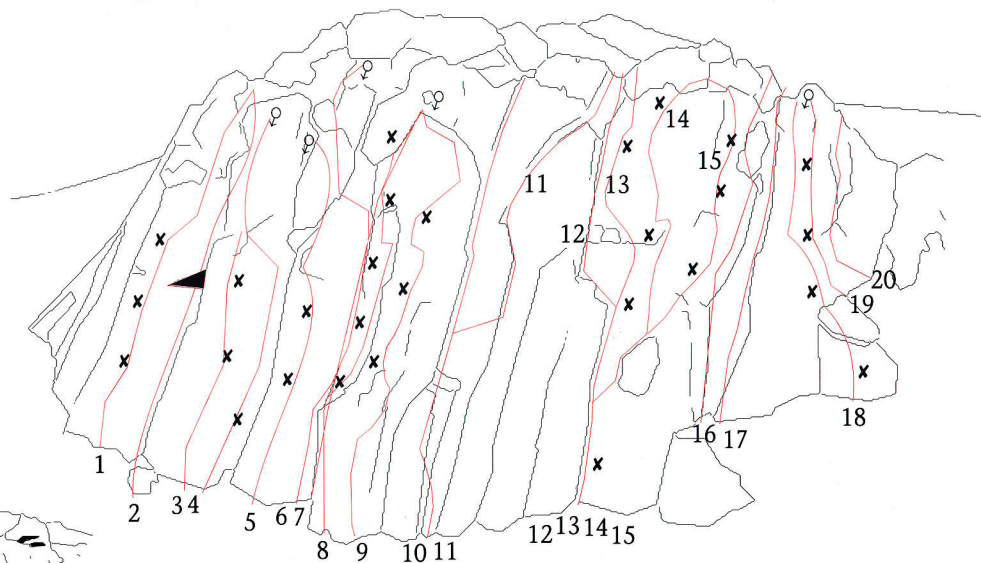
Hnefi og Valshamar

Skýring á myndtáknnum

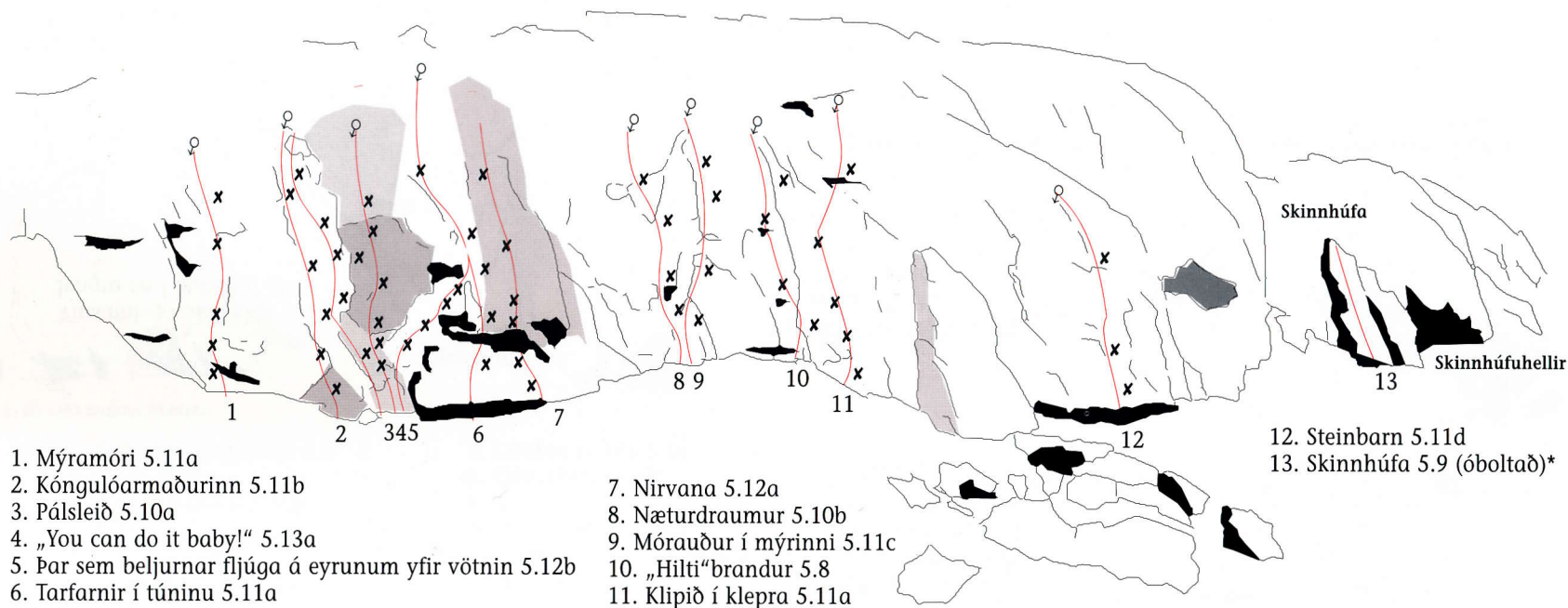
Hnefi:

1. Spegillinn 5.11d
2. Spegilbrotið 5.10d
3. Verkur 5.10d
4. Kattareggin 5.10a
5. Nafnlausaleiðin 5.8

Valshamar:

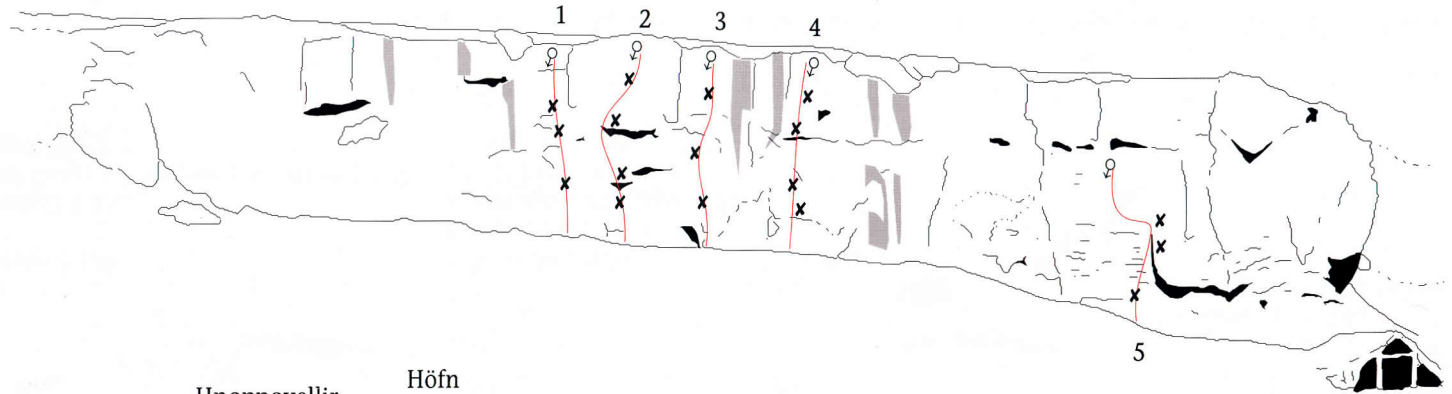
1. Ein síðbúin 5.8
2. Náttgagnið 5.6
3. Augnablik 5.11d
4. Slabbið 5.8+
5. Haustkul 5.11
6. Kverkin 5.7
7. Vaknað upp við vondan draum 5.10c
8. Sumardraumur 5.10c
9. Gollum 5.11a
10. Blómálfar 5.7
11. Stallarnir 5.4
12. Útúrdúr 5.6
13. Eilífur er ekki hér 5.8
14. Supermax 5.11+
15. Hróðurkarlar 5.10c
16. Hælkrókur 5.9
17. Skorán 5.4
18. Skóreimar, afbrigði 5.10b
19. Skóreimar 5.9
20. Nafnlaus 5.7

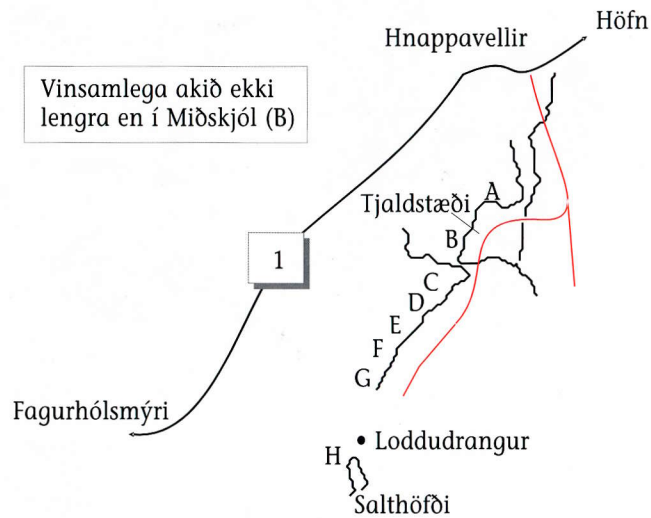
Leiðir sem mælt er sérstaklega með: Tarfarnir í túninu, Pálsleið og Mýramóri. * Ofanvaðsleið sem stendur ekki til að bolta.

Skinnhúfuklettur í Vatnsdal

Hádegishamar (A)

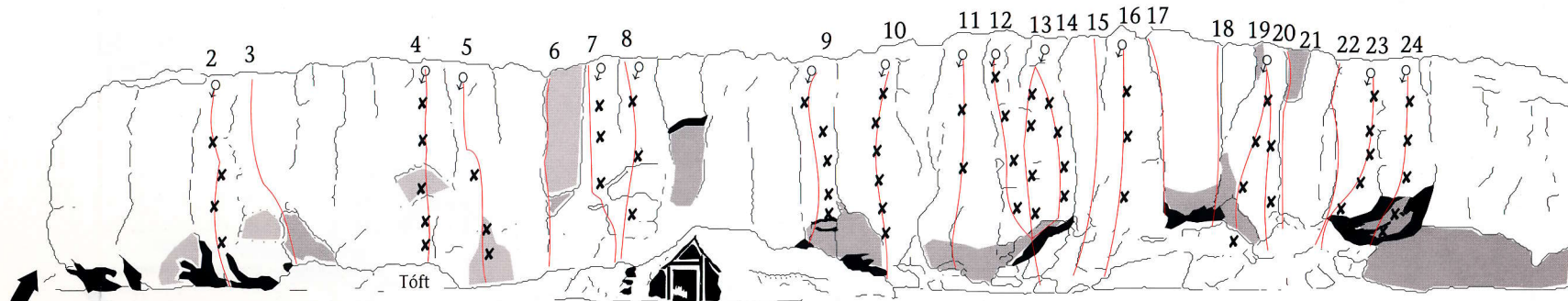

Vinsamlega akið ekki lengra en í Miðskjól (B)

1. Hvíti hnoðrinn 5.10a
2. Regína 5.11a
3. Freðmýra Jói 5.8
4. Fimm fræknu 5.7
5. Litla lúmska leiðin 5.10a

Hádegishamar, stuttar en skemmtilegar leiðir. Bergið er um 6–7m á hæð.

1. að Leið feimna fólksins

að tjaldstæði

1. Leið feimna fólksins 5.6
2. Janus 5.10a
3. Litla yfirsjónin 5.10b
4. Tóftin 5.12a+
5. Sólarfall 5.10b
6. Steintak 5.10a

7. Lömbin þagna 5.10
8. Sjónarhorn 5.10c
9. Símfónía 5.11c
10. Brostnar vonir 5.8
11. Þetta eru fiðl Guðjón 5.8
12. Páskaliljur 5.6

13. Horn í horn 5.10d
14. Þetta eru asnar Guðjón 5.11a
15. Spaghetti 5.5
16. Græna byltingin 5.8+
17. Út um grænar grundir 5.5
18. Skúmaskot 5.6

19. Tívolí 5.12b
20. Sirkus 5.12b
21. Vöflujárnið 5.9
22. O.W. 5.5
23. Hornatangó 5.9
24. Öræfabúgí 5.12a

Miðskjól, eitt aðalklifursvæðið. Hæð klettana er um 13–15 metrar. Leiðir eru ýmist boltaðar eða ekki. Mælt er með: Páskaliljum, Brostnum vonum, Janusi, Hornatangó og Öræfabúgí.

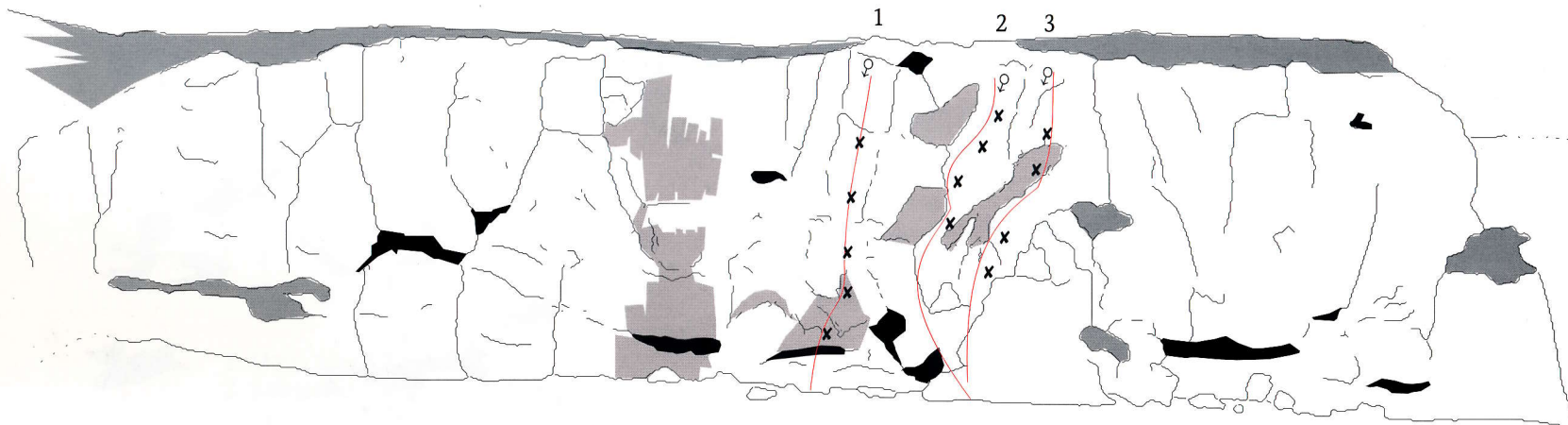
Miðskjól (B)

Porgilsrétt (C)

1. Smugan 5.8
2. Skúlptúr 5.9
3. Í kapp við regnið 5.7
4. Góð byrjun 5.5
5. Strútur 5.7

Porgilsrétt er um 3 mínútna gang frá tjaldstæði og klettarnir eru 4–17 m á hæð. Vinsamlega athugið: Bergið þar sem leiðir 1 og 2 eru, er sérstaklega fallega formað og er EKKI leyfilegt að bolta þar. Mælt með t.d. Smugunni.

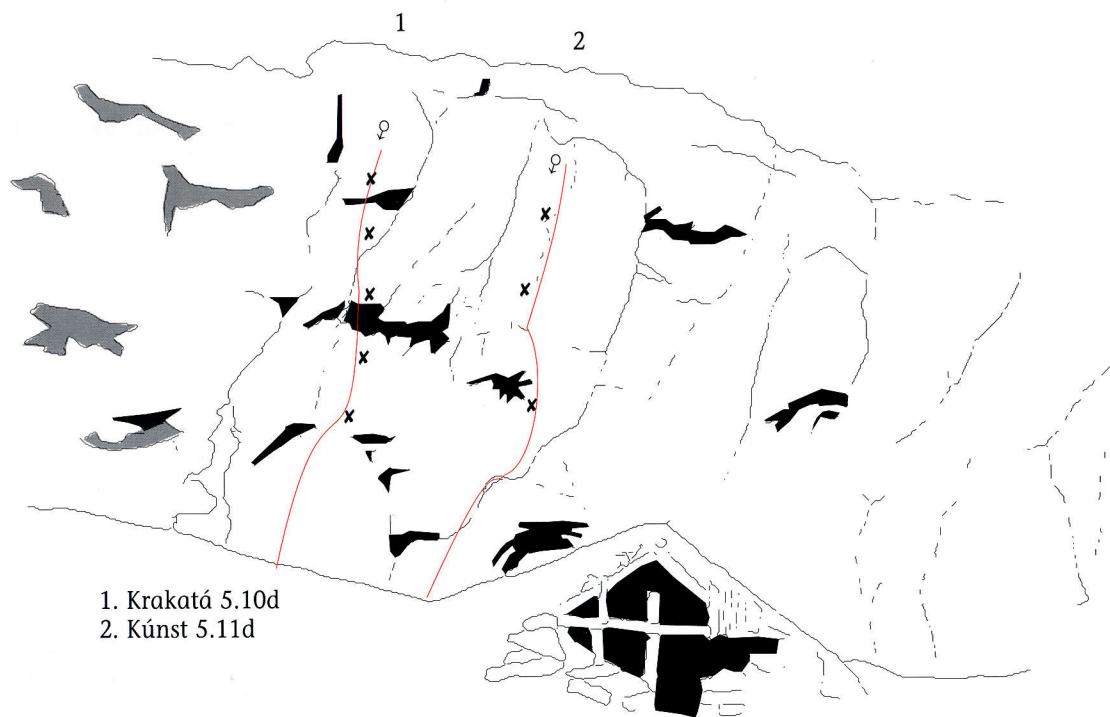

1. Leið í vinnslu
2. Kokteill 5.10d
3. Bagdad Café 5.11d

Þorgilsrét (D), klettarnir eru 10–17m háir og er um það bil 4 mínútna gangur frá tjaldstæði. Mælt er með leiðinni Kokteill.

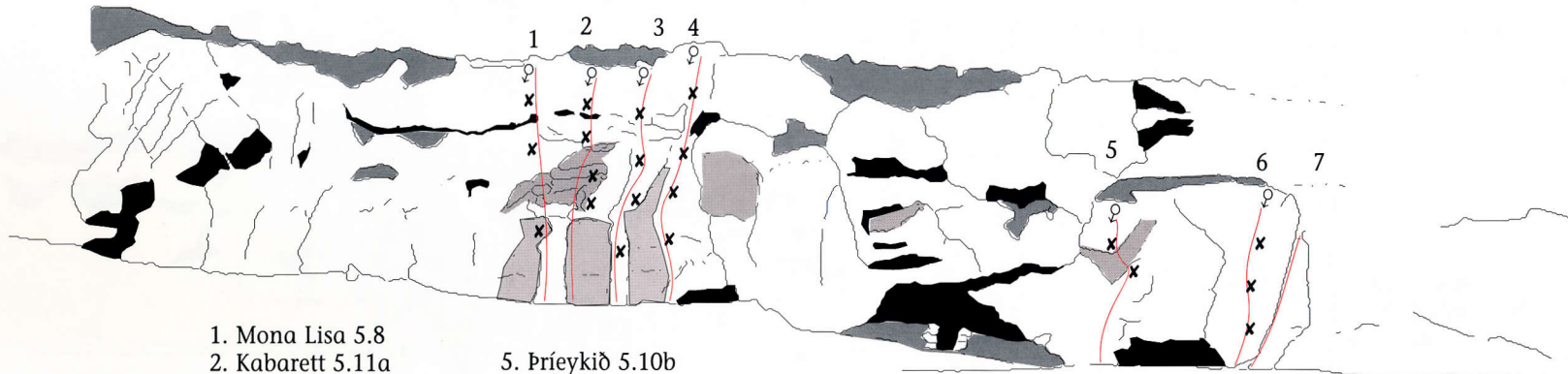
Þorgilsrét (D)

Ölduból (E)

1. Krakatá 5.10d
2. Kúnst 5.11d

Ölduból (E), er um 5 mínútna gang frá tjaldstæði. Klettarnir eru 12–15m á hæð og allar leiðir boltaðar. Fyrstu boltar í leiðum 1 og 2 eru svolítið hátt staðsettir.

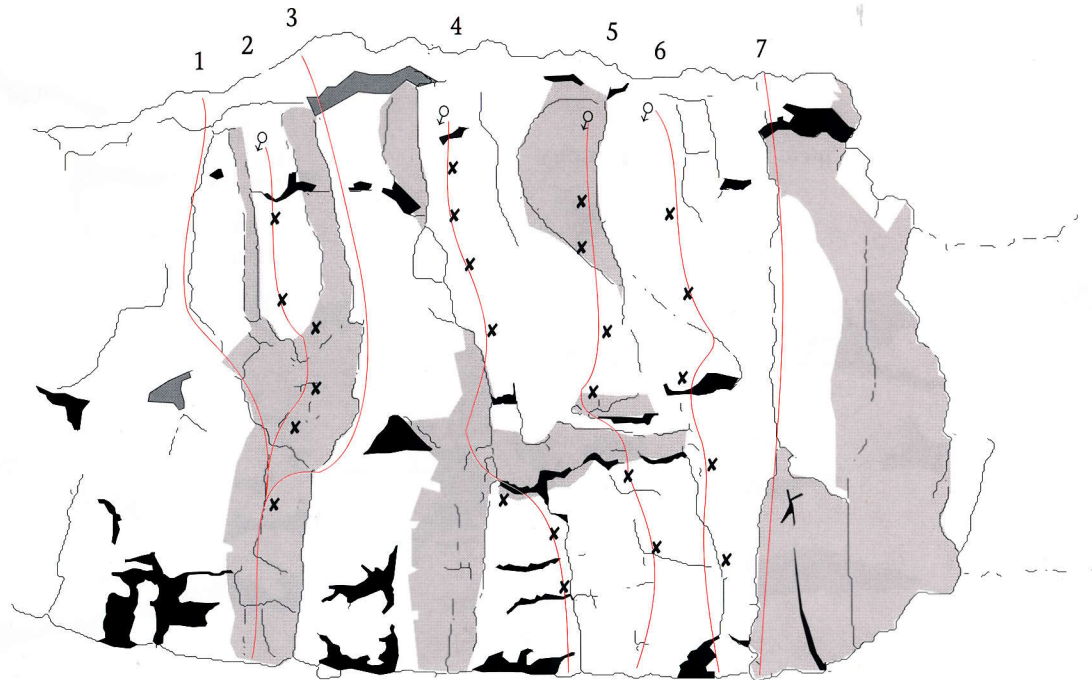

- 1. Mona Lisa 5.8
- 2. Kabarett 5.11a
- 3. Can can 5.10b
- 4. Rauða myllan 5.9
- 5. Þríeykið 5.10b
- 6. Vígtönnin 5.11a
- 7. Danska sprungan 5.7

Ölduból, austurhluti, mælt er með leiðum: Kabarett, Can Can og Monu Lisu.

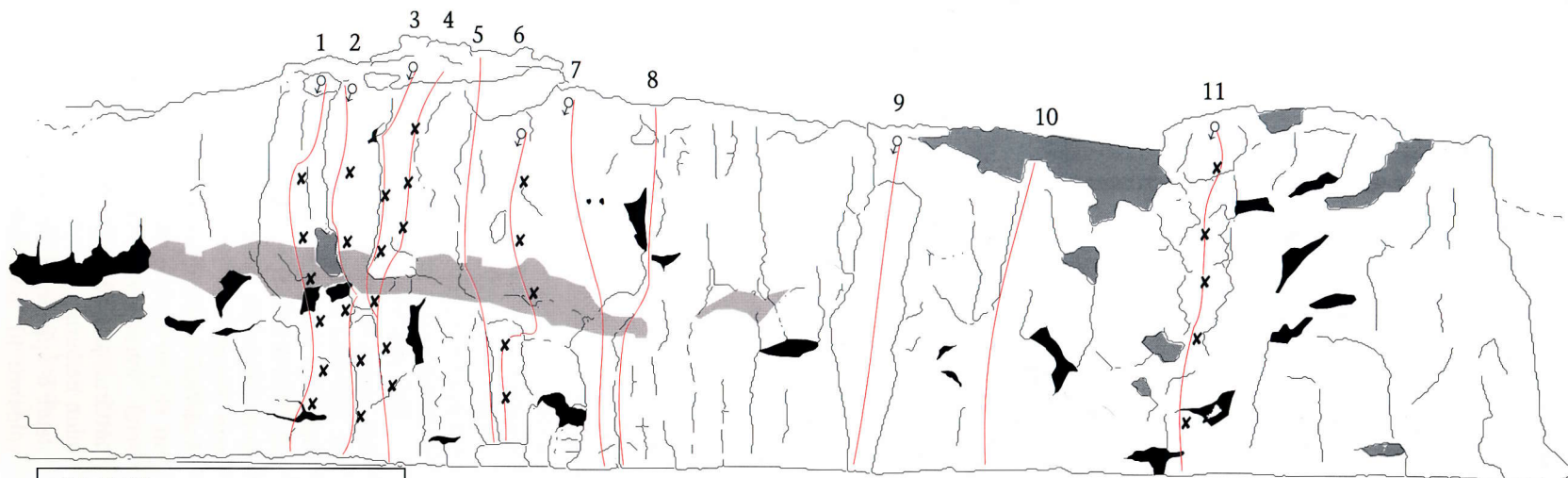
Ölduból (E) austurhluti

Ölduból (F)

1. Fýlupúki 5.7
2. Leikið á als oddi 5.12a
3. Bannað að bolta 5.10a
4. Bergmál 5.11d
5. Svalirnar 5.9
6. Skítaleiðin 5.10b
7. Fjædrafok 5.10a

Ölduból; 6–7 mín. gang frá tjaldstæði. Hæð klettana er um 20 metrar. Mælt er með t.d. leiðunum Á als oddi og Svölunum.

H Salthöfði

5 mín. gangur að Lækjarhorni 5.10a og
20–30 mín. gangur að Fantasiu
5.12d/5.13a, Blautum bastörðum 5.9 og
Fallexinni 5.6

1. Sláturhúsið 5.13b
2. Bændaglíma 5.11c
3. Barátta eilífðarinnar 5.10d
4. Eilífðardansinn 5.10d

5. Símonsleið 5.10a
6. Gullkorn 5.10d*
7. Leið í vinnslu
8. Svart regn 5.10c

9. Leið í vinnslu
10. Gaflarinn 5.6
11. Stefnið 5.9

Í Vatnsból er 10 mín. gangur frá tjaldstæði. Klettarnir eru 20–23 metrar á hæð. *Athugið: Á eftir að ganga frá endaboltum, a.m.k. þegar þetta fór í prentun. Mælt er með leiðunum Stefnið, Gullkorn og Barátta eilífðarinnar

Vatnsból (G)